

μύξα

μύξα, η, ουσ. [<αρχ. μύξα], η μύξα. **1.** η βλεννώδης ουσία που βγάζουν διάφορες τροφές, ιδίως αυτή της μπάμιας: «ο λόγος που δεν μπορώ να φάω τις μπάμιες είναι γιατί βγάζουν μια μύξα που με αηδιάζει». **2.** (για πρόσωπα) άνθρωπος βρομερός, ρυπαρός, αηδιαστικός: «εσύ, που μας τα 'χεις πρήξει τόσον καιρό υποστηρίζοντας ότι η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, πώς ανέχεσαι αυτή τη μύξα πλάι σου!». **3α.** άνθρωπος ανάξιος λόγου, ασήμαντος, τιποτένιος: «είναι πολύ υποτιμητικό για σένα, κοτζάμ γιατρός, να κάνεις παρέα μ' αυτή τη μύξα». **β.** απευθύνεται με υποτιμητική ή και υβριστική διάθεση και στα δυο φύλα: «βρε ουστ από δω, μύξα, που θέλεις να μπεις και στην παρέα μας! || άντε ρε μύξα, που θα καταφέρεις εσύ αυτό που δεν κατάφερα εγώ!»·

- *μύξες σάλια!* ανόητοι, παιδαριώδεις λόγοι: «ειπώθηκε κάτι ενδιαφέρον στη συνεδρίαση; -Μύξες σάλια!»·

- *να σε κάψω Γιάννη να σεβάλω μύξα να γιάνει*, βλ. λ. [Γιάννης](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας